

נצח ישראל - פרק ו' / מקורות נוספים

1. בבא בתרא (טז).

האמר ר' לוי ואיתימא רבי יוחנן דבר זה מסורת בידינו מאבותינו מקום ארון וכרובים אינו מן המידה תניא נמי הכי ארון שעשה משה יש לו ריווח עשר אמות לכל רוח ורוח אמר רבנאי אמר שמואל כרובים בנס הן עומדין שנאמר (מלכים א' ו-כד) תימלא אמות כנף הכרוב האחת וחמש אמות כנף הכרוב השנית עשר אמות מקצות כנפיו ועד קצות כנפיו גופייהו היכא הוּו קיימי אלא שמע מינה בנס הן עומדין

ת"ש ארון שעשה משה. כשניתן צבית קדשי הקדשים שעשה שלמה שהוא כ' על כ' יש לו עשר אמות ריווח לכל רוח ורוח לימינו ולשמאלו הכי עשירים בלא ארון ולפניו כ' עד הדביר: כרובים. לשלמה: בנס היו עומדין. גופן: כנף הכרוב האחד. כנף האחד של כרוב וה' אמות כנף השני של אותו כרוב... לבנס היה הגוף עומד בין שני הכנפים שמקצה האחד עד קצה השני לא היו כי אם עשר אמות וא"כ הגוף שצניתיים היכה... מהכא פרכינן: שרוח צבית קדשי הקדשים מלפון לדרום לא היה אלא כ' אמה, וצ' הכרובים היו כנפיהם כ', לכל הגופים, כלכתיב משני הכנפיים היו ' אמות וכתיב 'ויפרשו את כנפי הכרובים ותגע כנף האחד בקיר וכנף הכרוב השני נוגעת בקיר השני וכנפיהם אל תוך המית נוגעות כנף אל כנף', וא"כ אינהו גופייהו לכרובים היכא הוּו קיימי?

2. סוטה (יג):

ויקבר אותו בניא בארץ מואב מול בית פעור א"ר ברכיה סימן בתוך סימן ואפילו הכי "ולא ידע איש את קבורתו", וכבר שלחה מלכות הרשעה אצל גסטרא של בית פעור: הראנו היכן משה קבור! עמדו למעלה - נדמה להם למטה, למטה - נדמה להם למעלה, נחלקו לשתי כיתות - אותן שעומדים למעלה נדמה להן למטה, למטה נדמה להן למעלה, לקיים מה שנאמר (דברים לד-ו) "ולא ידע איש את קבורתו"

3. אורות (ארץ ישראל, א')

ארץ ישראל איננה דבר חיצוני, קנין חיצוני לאומה, רק בתור אמצעי למטרה של ההתאגדות הכללית והחזקת קיומה החומרי, או אפילו הרוחני. ארץ ישראל היא חטיבה עצמית קשורה בקשר חיים עם האומה, חבוקה בסגולות פנימיות עם מציאותה.

4. ויקרא (כ"ו, ל"ב)

ת"ש: והשמתי אני את הארץ. זו מילה טובה לישאל כלל ימלאו האויבים נחת רוח באלכס, שתהא שוממה מיוקציה:

5. עין איה (שבת ב', עמ' 226)

א"ל ליצחק בניך חטאו. א"ל, רבש"ע, בני ולא בניך, בשעה שהקדימו לפגין נעשה לנשמע קראת להם "בני בכורי", עכשיו בני ולא בניך?!

העיקר המהותי הוא המכריע בהערכת המציאות. התוארים החיצוניים והמקריים הם תמיד דברים שפלים ועוברים, והערך הנכון של כנסת ישראל לא יוכל להיות מוכר משום הופעה היוותר עליונה שבברואים, כי אם מרום המעלה של טוהר העליון, שהוא תוכן עליון מחשבתן של ישראל. והכרה זו נתגלתה בעת המוכשרה להגילוי העצמי, וזו השעה היתה שעת הופעת דוד המדבר בסגולתו העליונה, שנתגלתה בזמן מתן תורה, שנחשפה אז הנשמה הישראלית כפי מה שהיא בעצמותה, באחדותה, בחטיבותה המיוחדת, "ויחן שם ישראל נגד ההר", בהכנה מוכרה של "ממלכת כהנים וגוי קדוש". אז, בעת חשיפת הצורה העצמית, הוכר כי מולדתה של הנשמה הישראלית והטבעת כל הוייתה אינה אחרת כי אם הופעתה של התשיקה האלוקית הכמוסה, החיה בתוכה בצורה יותר עזיזה ויותר תופסת מקום מכל הויה ומכל חיות שבכל יצור נברא בעולם, והעצם לא יוכל להשתנות... ע"כ הם כמאז גם עתה בניך, בניך ולא בני. ולא יוכלו להיות, גם אחרי שנתגלו מאורעות מקריים המכסים את אור האמת של המהות הפנימית של עוצם הויית נשמתם התוכית, שיקראו ביחש אחר, ביחש ייחודי מהמעלה האלוקית העליונה. א"כ, הערך היסודי נשאר שהם "בני אל חי". ולגבי עשירות מופלגה זו, כל דלדול וכל עניות חיצונית בלא נחשב. לגבי אור עולם זה, שזיוו מבהיק מראש מקדמי עולם עד אחרית ים וקץ כל תכלה, כל חושך לא יתשיך. ובעינו נשאר החזון העליון, שהוא קורא לישראל "בני בכורי", בשם ד' אל עולם, קדוש ישראל לנצח.